

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

גליון נושא
לזכרו
הטהור של
מרן מאור
ישראל

**ארץ בבל הרה וילדה, ארץ הצבי גידלה
שעשויה וחמדת לבה וירושלים איבדה
את כלי חמדתה.**

דמותו ההירואית של מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל הינה בבחינת 'סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה'. אישיות כבירה המאירה לדורה ולדורות הבאים אחריה. ככל שחולפים הימים אנו מגלים עד כמה לא הכרנו את מסכת חייו ואת פעלו. את אהבת התורה שמילאה את כל ישותו, את ההקפדה על דקדוק ההלכה וקיום המצוות. את אהבת ישראל שבערה כאש בלבו הזך והרגישות לצרכיו של כל יחיד ויחיד, כאשר כל אחד מעם ישראל היה בשבילו עולם מלא הראוי לקבל את כל תשומת הלב מכל זווית ומכל פינה אפשרית. הלכתית ואנושית.

מסכת חייו של מרן זצ"ל, ראויה היא להילמד ולהדרש. יש במסכת זו חוליות ופרקים, קנינים ופנינים שלכל אחד מאיתנו יש את היכולת לרקום לעצמו מסכת חיים שכזו.

ליקטנו אפוא ביריעה זו, אוסף של מעשיות וסיפורים שסופרו אחר מיטתו מפי בניו ומקורביו, לצד הארות שמו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א האיר את עינינו על פעלו והנהגתו הקדושה, בדגש מובהק על מעשיות המקפלות בתוכן מוסר השכל עבורינו. מעשיות היכולות לשמש לנו כדלי שממנו נוכל לשאוב הנהגות מתוך המעיין הגדול של מרן קדוש ישראל, כאלו שנוכל ללכת בדרכיו ולנסות לחקות את צעדיו בעבודת השם יתברך.

המערכת

עריכת ההספדים: הרב בנימין תורג'מן
הרב בנימין כהן
תמונות: יוסי עזרא

רבינו עובדיה יוסף זצ"ל

איכה חשכה אור ההלכה

מתוך משא ההספדים שנשא מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בימי השבעה וביום השלושים בהיכל כולל "אורות חיים ומשה" אשדוד ובכולל "אור חיים ומשה" צרפת

המלכים האדירים וניצחם. אם כן ודאי שהיה בו הכח להילחם גם מול פרעה וחילותיו לו היו גוזלים ממנו את שרה.

והנראה לי לתרץ כי כח הכרת הטוב שהייתה נטועה בליבו של אברהם היא זו שעצרה בעדו ומנעה ממנו מלהילחם עמהם. שכיוון שירד למצרים מפני הרעב ושם הייתה לו יכולת לכלכל את עצמו, הוא חש חייב הכרת הטוב כלפי המצרים ולא מלאו ליבו ללחום עימם. מטעם זה הוא העדיף לשנות בדבריו ואמר לשרה "אמרי נא אחותי את" וכך ביקש להציל את חייו מידיהם של המצרים.

מידת הכרת הטוב שפיעמה בליבו ובנפשו של מרן זיע"א ידועה הייתה לשם דבר. וחשבתי כי היא היא זו המחייבת אותנו, את כל אחד מאיתנו, להכיר לו טובה עצומה ולקיים את צוואתו הקדושה שניתן לתמצת במשפט אחד 'להרבות חיילים לתורה'. בייחוד שבתקופה האחרונה קודם הסתלקותו לגנזי מרומים, היה ליבו דווי ושבור מצער על עולם התורה הנמצא בסכנת שמד רוחנית, ולא יכול היה ליתן תנומה לעפעפיו מחמת שברון לבבו בשומעו את הגזירה הנוראה המרחפת על עולם התורה. ובבואנו להגביר את חשקת התורה בתוכנו ואהבת ההתמדה בה בכל עת מצוא, וברצון ליבנו להשתדל בהפצת התורה בין כלל שכבות העם ובהתחזקות בשמירת המצוות - יהא זה מדין הכרת הטוב עבורו מאת כלל ישראל.

עבור מרן אשר מסר נפשו ומאודו למעננו, והאיר את

יום סילוקו המר והנמהר של מרן מאור ישראל זצוק"ל חל בין הפרשיות "נח" ו"לך לך". וחשבתי כי לא בכדי הוא. מובא במדרש על פרשת נח; כיוון שיצא נח מן התיבה וראה העולם חרב, התחיל לבכות לפניו ואמר - רבונו של עולם, נקראת רחום. היה לך לרחם על בריותיך...

השיבו הקב"ה ואמר - רועה שוטה! עכשיו אמרת כך?! למה לא אמרת בשעה שאמרת לך "הנני מביא את המבול"? וכיוון ששמעת שאתה ניצול בתיבה לא עלתה על ליבך לבקש רחמים על יישוב העולם. עכשיו שנאבד, פתחת פיך למלל לפני תפילות ותחנונים.

רבנו הקדוש זיע"א חס תמיד על עמך ישראל. גדולים כקטנים, אנשים רמי מעלה לצד פשוטים וקשי יום. תמיד העתיר בעדם לרחמים. בכל אוזן שזכתה לשמוע את ברכתו הטהורה לציבור הקדוש לאחר שיעורי התורה שמסר, מהדהדת ברכתו שנאמרה מעמקי ליבו, לב אוהב ורחום, לב של אהבת ישראל אמיתית. אהבה ללא גבולות שאין לה מצרים.

בפרשת לך לך נאמר "ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה לגור שם כי כבד הרעב בארץ... ויאמר אל שרי אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את והיה כי יראו אותך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אותך ואותי יחיו".

וראיתי שואלים, מדוע פחד אברהם אבינו ע"ה מן המצרים שמא יהרגוהו ויטלו את אשתו? והלא איש גיבור חיל היה, ועמד בעוז ובגבורה כנגד ארבעת

רבינו עובדיה יוסף זצ"ל

זיע"א ראיתי בחלומי יהודי הנכנס בבהלה אל חדרי ומודיע לי בבכי וביגון קודר 'מרן נלקח לישיבה של מעלה לבית עולמו'.

נתעוררתי ברעד ובחיל ולא יכול הייתי ליתן תנומה לעפעפי. שקעתי בלימוד, תוך שגמלה בליבי ההחלטה לטוס אל ארץ הקודש. בבואי הנה, החשתי פעמיים אל מוסדותינו הקדושים בעיר 'אשדוד' ומסרתי שיעור לאברכי הכולל שיחיו. בדברי הרחבתי על עניין ההתחזקות וההתעלות בתורה הקדושה לרפואתו של מרן. והנה לפתע בשעה אחת ושלושים בצהריים נתבשרנו בבשורה המרה והקשה על סילוקו של מרן מאור ישראל זצוק"ל זיע"א.

ואז הבנתי בבירור על מה ולמה כיוונו משמים שאגיע לארץ ישראל דווקא ביום זה. ויחד עם כל בית ישראל קרענו בגדינו ונתעטפנו באבל המר והכבד על הסתלקותו של הצדיק הקדוש והטהור פאר הדור והדרו.

וכמובן שתפילות בוקעות רקיעים אלו שנישאו בעת האחרונה בכל אתר ואתר - בהיכלי הישיבות הקדושות והכוללים, בתלמודי התורה מפי הבל פיהם של תשב"ר, ומפי רבים רבים רבבות עמך ישראל - אינן שבות ריקם. יעמדו הן לזכות ולמליצי יושר בעדנו לקרב את הגאולה השלמה ולהחיש פעמי משיח.

מעל שורות הללו מוסרים אנו את תנחומינו הכנים למשפחה המעטיירה, נזר תפארה, שלא יוסיפו לדאבה. ונזכה בקרוב לביאת גואל צדק ולתחיית המתים. אז יאיר עלינו הודו וזיוו של מרן זיע"א יושבו ויזרח להאציל מהוד תפארתו בדמותו הנשגבה.

זרכנו בנתיבי יושר ובספרי הלכה מאירים כזוהר הרקיע הכתובים בשפה קולחת ברורה ובהירה שווים לכל נפש, אשר כל יהודי מוצא שם את מבוקשו ופושט את ספיקותיו - עבורו חייבים אנו הכרת טובה נצחית באהבת התורה וביראת השמים שנוסיף בליבנו בכל עת.

במוסדותינו הקדושים שבצרפת עסקו אברכי הכולל היקרים שיחיו בהלכות נדה. וכיוון שידעתי שלא ניתן להגיע למסקנת בירור ההלכה בעניינים אלו מבלי ספריו המאירים של מרן זיע"א "טהרת הבית", על כן ביקשתי מבאי ביתו שיואלו לשלוח אלינו לצרפת כמות נכבדת מן הכרכים הקדושים הללו.

והנה סיפרו לי שכאשר נודע לו הדבר, עלז לבו בקרבו. וכך אמר מרן זצוק"ל לבאי ביתו "כמה שמחה יש בליבי על כך שדברי תורתי מופצים בעולם, ובני התורה יושבים ועוסקים בהם". רבנו זצוק"ל לא הסתפק בכך, ובמאור פניו ואהבת ישראל הידועים שהיו בו, הוא אף שיגר לי מכתב ברכה פגיו והדגיש כי זכות ועונג לו בשומעו שאברכי הגולה היקרים עוסקים בחידושי.

בתקופה האחרונה כשהתפילות נישאו בפי כולנו לרפואתו של מרן זיע"א, גם בגולת צרפת נשאנו קול זעקה ותחנונים בעוצמה כה חזקה, לבקוע שערי שמים. והנה בלילה שקדם להסתלקותו של מנהיג הדור

"אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו לו"

"כד דמך רבי יוחנן היה דורו קורא עליו אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה שאהב ר' יוחנן את התורה בוז יבוזו לו". (מדרש רבה. שיה"ש. ת. ח.)

את אהבת התורה המופלאה שעליה נרחיב מעט בשורות הבאות, ינק רבינו עובדיה יוסף זצ"ל יחד עם חלב אמו, אולי בעצם הרבה קודם לכן. העיתוי המדויק; יום הכיפורים של שנת תרפ"א, (יומיים קודם הולדתו של מרן זצ"ל), אמה של מלכות מרת גורגיה הריחה ריח של תבשיל שניחוחו גירה את חושיה והיא ביקשה לטעום מהתבשיל בעצם יום הכיפורים הקדוש. בני ביתה שחשו במצוקתה, פעלו לפי הוראת ההלכה בשולחן ערוך (תריז. ב) "עוברה שהריחה, לוחשין לה באזנה שיום הכיפורים הוא. אם נתקררה דעתה בזכרון זה מוטב, ואם לאו מאכילין אותה עד שתתישב דעתה".

ה'סגולה' הזו פעלה מיד את פעולתה; המעוברת שמעה שהיום יום הכיפורים, והשתוקקתה לטעום מהתבשיל, התפוגגה. באותו שבוע, ביום י"ב בתשרי, ילדה מרת גורגיה את בנה עובדיה שלימים הפך להיות עובד ה' וסמל אהבת התורה בדורינו.

כבר בילדותו ניצל מרן את זמנו לתורה. חבריו של מרן לספסל הלימודים בת"ת "בני ציון", סיפר שבזמן ההפסקות לא שיחק מרן עם ילדי הכיתה במשחקי ילדות, אלא היה משנן את לימודיו (לעיתים היה מנהגו להעתיק מעשיות ואמרות מוסר המפוזרים בדברי חז"ל).

בגיל 12 החל מרן ללמוד בישיבת "פורת יוסף" בעיר העתיקה בירושלים, במשך 12 שנים רצופות ניצל את כל זמנו ללימוד התורה, שם קנה לעצמו שליטה מלאה בש"ס וספרי השו"ת הרבים. כאשר חבריו קראו לו לשחק בכדור, כשהם היו בני 13 שנה, סירב הרב ואף הטיף להם - כבר אז - מוסר על ביטול תורה.

"כשמרן היה בן עשר וחצי, כך סיפר בנו הרה"ג רבי דוד שליט"א, נסע אביו ז"ל לבגדד שבעיראק לצורך פרנסתו, ואבא כבכור הבנים נסע איתו. כשהגיעו לבגדד מיד הלך אבא לבית הכנסת 'בית זליכה' שם התפלל הבן איש חי. הקהילה במקום החזיקה קבוצת תלמידי חכמים ובהם כמה זקנים שישבו ולמדו כל היום בבית המדרש".

אבא ראה אותם לומדים גמרא והחל להקשיב ללימודם. ואז הוא הבחין שהם מסבירים את התוספות באופן שלדעתו זה לא היה נכון. מיד אבא קם והסביר להם שזה לא הפירוש בתוספות. אחד הזקנים אמר לאבא שלו שהילד הזה הוא חצוף וכדאי שישתוק כי אין זה יאה להעיר לתלמידי חכמים המבוגרים ממנו. מנגד קם זקן אחר ואמר 'מדוע משתיקים אותו? בואו ונשמע מה יש לילד הזה לומר לנו! ואז אבא הסביר להם את דברי התוספות. אותם הזקנים השתוממו לראות כי אכן הוא צודק בדבריו ומאותו רגע אבא הוביל את השיעור".

הזקנים שבחבורה הזו הלכו לגאון רבי סלמן חוגי עובדי זצ"ל שהיה אב בית הדין בבגדד ואמרו לו שהגיע לעיר איזה ילד פלא. רבי סלמן קרא

"פעם אחת כאשר הגעתי לביתו ראיתי את אמא ע"ה צוחקת ושואלת אותנו; מדוע בכל פעם אתה צריך להסתכל בפנקס ולחייג אליו הרי אתה יודע כל כך הרבה ספרים בעל פה, ואילו את מספר הטלפון של הבן שלך אתה לא זוכר עד שבכל פעם אתה צריך להסתכל בפנקס?"

"אני נזכר איך שאבא צחק וענה לה שמהיום הוא יזכור את המספר שלי. מיד הוא פתח את הפנקס שלו והחל לחזור ולשנן את מספר הטלפון שלי בעל פה, לפחות עשרים פעם הוא חזר על המספר."

"למחרת, כך סיפר רבי דוד, הוא שכח את המספר ונאלץ לפתוח שוב את הפנקס בכדי להתקשר אלי. אבא הסביר לי שדבר שהוא חשוב לו כמו לימוד התורה הקדושה, הוא זוכר בעל פה כבר בקריאה הראשונה אבל דבר שלא מעניין אותו כמו מספר טלפון, גם אם הוא יחזור עליו עשרות פעמים הוא עלול לשכוח אותו".

לאבא ושאל אותו מה הוא לומד, ואבא ענה לו שהוא לומד משניות מסכת שבת. ושוב שאל אותו רבי שלמן ומה עוד למדת? ואבא ענה שלמד גם משניות עירובין. וכך המשיך רבי שלמן ושאל אותו שוב ושוב עד שהוציא ממנו שהוא למד כל סדר מועד נשים וניזקין".

"רבי שלמן המשיך ושאל, האם למדת גמרא? כן ענה אבא, למדתי קצת מפרק ארבע אבות. ומה עוד? פרק כיצד הרגל, ומה עוד, פרק המפקיד ואלו מציאות. רבי שלמן החל לבחון אותו בפרק המפקיד ואבא ענה לו מילה במילה מתוך דברי הגמרא. רבי שלמן לא ידע את נפשו מרוב התפעלות והכריז בקול גדול כי מובטח הוא שיגדל ויצמח לפוסק הדור.

הזמן - אוצר יקר

מרן עצמו סיפר כי את ביאורו בתנ"ך הוא רכש בחמש דקות של ההפסקה בין סדר הלימוד לתפלת מנחה. חבריו באותם הימים מספרים שאף בזמן הארוחות היה מקפיד להביא עמו דף גמרא וללמוד בזמן האוכל, ותוך זמן לא רב עשה סיום על מסכת בבא קמא, סיום מיוחד על הלימוד בחדר האוכל בתוך ארוחת הצהרים.

על ארוחת צהרים זו סיפר הג"ר שלום כהן שליט"א ראש ישיבת "פורת יוסף" בעיר העתיקה, כי באותו הזמן לא היה ארוחת צהרים מסודרת לתלמידים, אלא כל אחד מביא מביתו אוכל ומחמם בתנור. אבל למרן החס על זמנו לא היה פנאי לחמם אוכל, ומאכלו מדי יום ביומו במשך תקופה ארוכה היה לחם וחמאה...

חבירו לספסל הלימודים במשך שנות נעוריו הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל סיפר פעם כי מרן היה רגיל ללמוד לבד ללא חברותא, שכן לא נמצא בישיבה כולה בחור המסוגל ללמוד עמו בחברותא. רק בלכתנו בדרך מהבית בשכונת בית ישראל לישיבה בעיר העתיקה (השנים העדיפו ללכת ברגל ולחסוך את עלות הנסיעה לרכישת ספרי קודש) למדנו יחד, בכל יום חזרנו על דף גמרא בעל פה...

ועוד עדות ראייה להנהגה זו, סיפר הג"ר שלום כהן שליט"א: "אני זוכר את מרן הולך בשוק הערבים בעיר העתיקה עם הגמרא בידו, מסתכל שתי שורות בגמרא ואח"כ חוזר עליהם בעל פה. שוב מעיין שתי שורות בגמרא וחוזר עליהם בעל פה..."

מספרים כי באחד הלילות איחר הנער עובדיה יוסף להגיע לבית הוריו, בשכונת בית ישראל בירושלים, ובשעת לילה המאוחרת לא שמעו בני הבית את דפיקותיו. הרב התיישב על מדרגת החצר, ולאור הלבנה שהייתה במילואה החל משנן את התלמוד שהיה בידו.

שר השכחה

על כח הזיכרון של מרן ושלטתו המליאה בכל מרחבי התלמוד והפוסקים, כבר נכתב ונאמר רבות אך הדגש הוא שהשליטה והזכרון העצום הזה התחיל ונגמר רק בכל מה שקשור לתורה ועבודת השי"ת. כל מה שהיה מעבר לכך, לא נכלל ביסל הזכרון של מרן.

דוגמא לכך? סיפר בנו רבי דוד שליט"א:

כאשר אבא היה מתקשר אלי לקבוע איתי זמן ללימוד בחברותא, היה אבא פותח את פנקס הטלפונים ומחייג אלי. כך נשנה הדבר בכל פעם."

עיתים וזמנים

התמדתו של מרן אינה יודעת זמנים, מענין לראות בספרי מרן את התאריכים והזמנים לכתיבת התשובות, כגון: בשו"ת יביע אומר ח"ז חאו"ח סימן נד כותב מרן תשובה בענין "תשלומין לתפלת נעילה", והתאריך - מוצאי יוה"כ תשמ"ח, בזמן אשר כולם תשושים ועייפים מהצום והתפילות - ובפרט מרן אשר מוריד כנחל דמעה בתפילת יוה"כ - והולכים לנוח, מרן יושב וכותב את תשובותיו.

גם מתוך עיון בפרוטוקולים, אשר בבית הדין בפתח תקוה, מזמן אשר מרן היה חבר בית הדין שם, מצאנו פרוטוקול הנושא את התאריך "יום חמישי י"ג ניסן". מרן יושב בדין, ומופיעה בפניו אשה הדורשת גט מבעלה. מה היה אומר דיין אחר? הלילה כבר ליל בדיקת חמץ, מחר ערב פסח וגם ערב שבת, אינני יכול לסדר את הגירושין רק לאחר החג. אבל מרן כשראה לפי הענין שיש צורך לזרז את הגירושין ויפה שעה אחת קודם, הוא כותב החלטה בכתב ידו, להזמין למחר את בני הזוג, וגם להזמין למחר את העדים לביורו השמות.

למחרת מרן מגיע לבדו לבית הדין, מקיים דיון בין בני הזוג, עושה להם הסכם לגבי המזונות וכו' עם כל הטרחות הכרוכות בכך, מקבל עדים ועושה ביורו שמות, ועושה להם את הגט.

את הפרוטוקול הנושא את התאריך "יום שישי, י"ד ניסן" כותב מרן בעצמו, שכן הספרא דדיינא אינו עובד בערב פסח וביום ששי. מתוך הפרוטוקול נראה כי מרן לא עזב את בית הדין לפני שעה שלש-ארבע אחה"צ...

הבהירות והחדות לפסקי ההלכה היו אצלו לשם דבר. הגאון רבי שלמה טוייל שליט"א רבה של מקסיקו סיפר; "לפני חמש עשרה שנה התחלנו לכתוב גיטין במקסיקו. גיליתי שהנהר שעליו נכתבו הגיטין כבר יבש ונעשה כמו ביוב. מה עושים? אם נשנה מוציאים לעז על הגיטין הראשונים. באתי במיוחד לארץ ישראל לשאול גדולי עולם, כולם ביקשו כמה ימים לעיין בשאלה החמורה. הרב השיב מיד מה יש לעשות. אחרי כמה ימים קיבלתי תשובת שאר הגדולים שהגיעו למסקנה שהרב פסק לי כלאחר יד".

רבינו עובדיה יוסף זצ"ל

ממרומי הסולם

בספרו "יביע אומר" חלק רביעי, כתב מרן תשובה בדבר השימוש בסבון מוצק בשבת. התשובה נכתבה ונדבך נוסף על נדבך והוראת ההיתר היתה סלולה וברורה. אך מרן ביקש למצוא עוד חברים מסכימים לפסק ההלכה שלו, הוא עלה על הסולם ועיין בכמה ספרים עד שמצא את הספר "זכרו תורת משה" לבעל ה"חיי אדם" ושם מצא סייעתא לדבריו. מרוב שמחתו על המציאה הגדולה ביקש לרוץ ולצטט את דבריו בתשובה, הוא שכח שרגליו נטועות אי שם במרומי הסולם, נפל ארצה ונחבל.

ונהנה עוד עדות על כח הריכוז שמרן זצ"ל היה מסוגל להגיע אליו;

שעת אחר הצהרים בלשכת הפרופסור במחלקה הכיורוגית בבית הרפואה "הדסה". בניו של הגר"ע יוסף זצ"ל יושבים מול הפרופסור וממתנים למוצא פיו. אביהם, שעל לבבו רבבות ספרי תורה, אינו חש בטוב וזקוק לטיפול רפואי, והרופא יאמר כעת את דברו. "אבא שלכם הוא רב חשוב וקשה לי להכאיב לו. מצד שני, בגלל מצבו הבריאותי, אי אפשר לבצע את הטיפול בהרדמה, ומצד שלישי, הטיפול הוא חובה למצבו ואי אפשר לוותר עליו בשום פנים ואופן. לכן, אנא, אל תיבהלו, אם תשמעו זעקות מחדר הטיפולים. אני מצטער מראש..."

רבי דוד יוסף ניגש בדחילו ורחימו אל אביו הגדול, מנסה להכין אותו אל הכאבים האמורים לבוא.

"יהיה קשה", אמר רבי דוד ואבא, הגר"ע יוסף, הניף את ידו בביטול מוחלט ואמר: "קשה? למה

קשה? אני עסוק כעת בסוגיית "אין עד נעשה דיין". אני אחשוב על הנושא והרופאים יתעסקו במלאכת הרפואה, והכל יהיה בסדר, בעזרת ה' יתברך. אין לכם מה לדאוג..."

בתום הטיפול הקשה נכנס הבן לחדר, כדי לומר לאביו, שהיה אחוז במחשבות הסוגיה, שהטיפול הכואב הסתיים לו. "למה הרופא לא מתחיל את הטיפול? למה הם מחכים?!" שאל הגר"ע יוסף זצ"ל...

כאב רחום וחומל

אהבת ישראל שפיעמה בלבו הטהור של מרן בתתואר ובל תשוער, אומר לנו ראש ישיבת אור החיים, הג"ר ראובן אלבז שליט"א. כשאנו מבקשים איזו אנקדוטה קטנה בענין הוא מהרהר מעט, ואחר זמן הוא מספר:

למען לומדי התורה

את המעשה הבא שמענו מהגאון רבי ראובן אלבז שליט"א ראש ישיבת "אור החיים", וממנו נלמד עד כמה מסירות נפשו של מרן למען התורה ולומדיה היתה גבוה מעל גבוה. וכך הוא סיפר לנו;

שנה אחת, המצב הכלכלי איים על המשך קיום הישיבה ועל המשך הפעילות ב'פשיטות התורניות' שהיינו מקיימים. העול הכלכלי זעק מכל פינה, הדוחק נתן את אותותיו ומרן זצ"ל נרתם לגייס כספים לטובת הישיבה. הוא דחק בי לצאת למסע התרמה בחו"ל, אך כשהברתי לו לאחר בקשת מחילה שאני רוצה ללמוד וללמד ולא להיות גבאי צדקה ואין בדעתי לצאת מהארץ מפני כל סיבה שבעולם, הוא קיבל את דעתי ואמר לי 'טוב אני אצא בשבילך'.

וכך היה. מרן זצ"ל בכבודו ובעצמו יצא לצרפת יחד עם הרבנית עליה השלום, למסע התרמה מעיר לעיר אצל יהודי צרפת למען ישיבת "אור החיים".

היכן ניתן למצוא אהבה ומסירות נפש למען התורה כפי שהיתה חקוקה בלבו? שאל הרב אלבז בבכי אצור...

"לא אחת, אני זוכר, את הבקשה של מרן זצ"ל, לפני שהתחלנו לערוך את הברית [ראש הישיבה שליט"א משמש כמוהל מומחה, וזכה להכניס תחת כנפי השכינה אלפי תינוקות בבריתו של אברהם אאע"ה. רבים מהם התקיימו על ברכיו של מרן זצ"ל] אז הוא היה פונה אלי במתק לשונו ומבקש ממני לחמם את כפות הידים שלי, לנשוב בהם רוח חמימה מהבל הפה בכדי שהידיים יתחממו ולא יצערו את התינוק שגופו חם".

"הוראה נוספת שמרן זצ"ל ביקש ממני כמוהל, זה היה בעיקר בתקופת החורף, שלא לחטא את התינוק באלכוהול. זה מצער את התינוק. כך היתה דאגתו לילדי ישראל. מן המפורסמות הוא התמונה הצרובה בעיני כל מי שזכה לראותו יושב על כסאו של אליהו הנביא כשהוא טובל את אצבעותיו הקדושות בכוס היין ומטעים לתינוק הנימול, טעימה אחר טעימה כך הוא היה דואג להרגיע את הנימול מיד אחר הברית. הוא לא יכל לסבול צער של אדם, מיונק ועולל ועד איש שיבה".

רגישותו העדינה ואהבת ישראל שהיתה טבועה בו לכל יהודי, עולה בכל שיחה עם בני ביתו ועם מקורביו: הרבנית יהודית יוסף שתחי' לאוי"ט סיפרה, שבכל פעם שהיו מספרים לו על חייל שנהרג או יהודי שנרצח, הוא היה יושב וממרר בבכי. איזו דאגה היתה לו כשהיה שומע שיצאו למבצע צבאי או למלחמה, כמה היה יושב ובוכה ומתפלל שלא ינזק אף יהודי ושלא ישפך דם נקי.

הרבנית סיפרה עוד אנקדוטה חינוכית מענינת: "יש לי תאומים בני שבע וחצי, בן ובת. כשהרב היה רוצה לברך ברכת המזון הוא היה זקוק לעשות זימון עם הבן. אז בשביל שהבת לא תקנא, כי היא תאומה, אז הוא היה קורא לשניהם והיה אומר להם 'אהרון, אפרת, זימון'. שניהם היו קופצים - הוא עושה את הזימון והם היו עונים.

משמשו הרב צבי חקק שליט"א סיפר: אל הרב הגיעו מקרי אונרוקסיה קשים במיוחד. הרב נהג עמם ברוך מיוחד הוא היה יושב וטורח להסביר להמתיק להנעים להם את טעם החיים וחובת השמירה על הבריאות. הרב היה מדבר עמם על חשיבות החיים 'אתם עוד צריכים להיות הורים לילדים בעזרת השם'. וכולם השתכנעו ושמעו לקולו, ומאוחר יותר הם חזרו אליו כדי שהרב יראה שהם התייצבו וכעת הם בריאים".

במהלך קבלת הקהל שבמהלכה קיבל מרן מאות אלפים מעמך ישראל, סיפר הרב חקק "לא היה יום שבו לא ראינו ניסים גלויים. הרב פעל רבות כנגד מניעת הילודה בעם ישראל. נשים רבות היו מגיעות אליו עם אמירה מפחידה של הרופא שהעובר עתיד להיוולד עם מומים נוראיים. בכיות וזעקות מילאו את חדרו של מרן, מרן שומע ומזיל עמם דמעות ומברך בנחרצות; הכל יהיה בסדר והעובר יולד בריא ושלם. כל העוברים שנולדו מברכה זו, מעיד הרב חקק, נולדו בריאים ושלמים.